

La síndrome d'Estocolm

MARIA BURREL BADIA

PORTAVEU CS AJUNTAMENT DE LLEIDA I DIPUTADA PROVINCIAL

JA SOM a la recta final d'un any, un altre més, i un altre menys, que serà recordat en les pàgines d'història local. I és que l'any 2022, si recordeu, començava convuls, amb temptativa de moció de censura a l'alcalde i que va resultar ser un "sí però no" del partit dels socialistes catalans que no van voler fer el pas al capdavant quan la ciutadania demandava valentia i audàcia. Però la política és molt rara, hi ha massa interessos en joc i és clar, si arrisques sense saber si en sortiràs victoriós, recular, i aquí pau i allà glòria, acostuma a ser l'opció elegida pels que porten tota una vida amarrats al saló de les cadires vermelles.

Passada la tempesta sempre arriba la calma, i la fera que fa un any semblava impossible que fos amansida, ara menja de la mà del seu castigador. És una cosa així com la síndrome d'Estocolm. Ja saben, la persona segrestada és mantinguda amb vida pels seus captors i quan és alliberada acostuma a dir que no estava tan maltractada perquè li proporcionaven aliment i aigua. Li han retallat la llibertat, però la complicitat i el vincle afectiu amb els seus captors entorpeix una resolució dràstica del cas. Des de l'oposició i amb perplexitat observem com, de tenir un comportament radical i, ara que queden 5 mesos per a les municipals, algunes formaci-

ons polítiques de la ciutat han iniciat un ràpid acostament cap aquesta extrema esquerra que tant critiquen en públic i lloen en privat. Diuen sense rubor que "per responsabilitat". Pot ser que la contingència sigui l'ombra inevitable de la política, una propietat en virtut de la qual tot el present està qüestionat pel dubte de les possibilitats.

És cert que la voluntat d'una part de la ciutadania de Lleida es va manifestar el 2019 a favor d'un suposat i anhelat canvi, però ara aquesta mateixa ciutadania i, de forma pública i notòria, nega que vulgui continuar prenent-se una medicina que no cura. Una medicina que ha debilitat les defenses d'una ciutat malalta d'avorriment, cansada d'impostures i imposicions.

Mentrestant, la ineficiència d'un govern ideològic derrotat pretén continuar jugant

aquest partit per imposar la seua agenda rebutjada. Trobarà, sens dubte, la mà estesa i el beneplàcit de qui és ara oposició i no ho ha digerit encara.

Com deia, aquest any ja té els dies comptats. El 2023 caldrà prendre de nou la decisió de qui governarà els propers quatre anys a Lleida. Ni més ni menys. Davant del dilema cal tenir en compte una cosa: tot el que passi a la ciutat tindrà més a veure amb els ciutadans corrents que amb els egos, les ideologies o les imposicions alienes. Perquè en cada vot dipositat no només hi ha un dret fonamental, o l'empatia que es tingui a un color o un altre, ens hi juguem quelcom que és més important. El dret a elegir com de lliures volem ser. L'únic obstacle per a aquest acte tan senzill, l'acte d'elegir, amb massa freqüència, depèn d'aquesta malaltia política que és la síndrome

d'Estocolm. No resulta pràctic donar el nostre emocional vot a qui ens segresta la voluntat amb enganys. Tampoc no és pràctic donar el nostre vot a qui determina, com Cèsar, els dies que de circ tindrem i quant de pa es repartirà. Això no és llibertat d'elegir, és embrutament. Després venen les lamentacions, els penediments. I de penedits, el paradís n'és ple. El que seria correcte és utilitzar la raó i aplicar-la. Només així elegirem lliurement i per ser lliures.

Desprendre's i emancipar-se d'aquesta síndrome d'Estocolm evitarà que siguem manipulats amb ingerències de polítics amb minúscules que aconsegueixen que acceptem les seues imposicions i la seua agenda ideològica, que en massa ocasions estan radicalment allunyades de les necessitats reals del lleidatà corrent.